

TAHEREH MAFI

Hüznün

Sonsuz

Karmaşası

Çeviren
Elif Nihan Akbaş

The background of the entire page is a classic marbled paper pattern. It features intricate, organic, and somewhat chaotic shapes in various shades of grey, from light to dark, creating a sense of depth and texture. The lines are fluid and flowing, typical of traditional marbling techniques.

ARALIK

2003

BİR

Bugün güneş ışığı fazlasıyla şiddetliydi, sıcak hava parmaklarını suratıma geçirmiş, bana yüzümü buruşturmam için meydan okuyordu. Sabit duran güneşin tam merkezine gözümü dikmiş, kör olmayı umarken taş gibi hareketsizdim. Bunu seviyordum; yağun sacağı, o sığın dudaklarımı kavurmasını seviyordum.

Dokunulmak iyi geliyordu.

Mevsime hiç yakışmayan mükemmel bir yaz günüydü, durgun sıcak yalnızca kaynağını seçemediğim kırılğan bir esintiyle bölünüyordu. Bir köpek havladı; acıdım ona. Tepede uçaklar süzüldü ve onları kıskandım. Arabalar hızla geçti ve ben yalnızca motorlarının sesini duydum, atıklarını arkada bırakan kirli metal gövdeleri ve henüz...

Derin. Derin bir nefes alıp tuttum, ciğerlerimde ve dilimde bir mazot kokusu. Hafıza gibiydi tadı, hareket gibi. Bir yere gitme vaadi gibi –nefesimi bıraktım– herhangi bir yere.

Benimse... hiçbir yere gittiğim yoktu.

Gülümsecek hiçbir şey yoktu ama yine de gülümsedim, dudaklarımdaki titreşim yaklaşan isterinin kesin habercisi gibiydi. Artık huzurlu bir körlük içindeydim, güneş retinamı öyle bir yakmıştı ki parlak kürelerden, ışıltılı karanlıktan başka pek bir şey görmüyordum. Tozlu asfalta sırtüstü yattım, o kadar sıcaktı ki tenime yapıştı.

Yine babamı hayal ettim.

Işık saçan kafasını, kulaklarının üzerinde yanlışı takılmış kulaklıklar gibi duran iki tutam siyah saçını. Her şeyin yoluna gireceğine dair güven veren gülümsemesini. Floresan ışıklarının baş döndüren ışıltısını.

Babam yine ölümden dönmüştü ama benim tek düşünebildiğim, eğer ölürse ne kadar süre üzgünmüş gibi yapmam gerekeceğini bilmediğimdi. Ya da daha kötüsü, çok daha kötüsü: Ölürse bu konuda üzgünmüş gibi yapmama gerek kalmama ihtimaliydi. Boğazımda aniden beliren nahoş düğümü yuttum. Gözlerimde yaşların habercisi bir yanma hissettim ve gözlerimi sımsıkı kapayarak toplanmaya çalıştım. Ayağa kalk.

Yürü.

Gözlerimi tekrar açtığımda bin metre boyunda bir polis memuru tepemde dikiliyordu. Telsizinde cızırtılar. Ayağında ağır botlar, ağırlığını verdiği bacağını değiştirirken metalin metale sürtme sesi.

Gözlerimi kırıştırdım, yengeç gibi geri geri gittim ve bacaksız bir yilandan yeniden iki ayağı üzerinde dikilen bir insana dönüştüm. İrkilmiş ve şaşkındım.

“Bu senin mi?” dedi polis, rengi atmış pembe bir sırt çantasını kaldırarak.

“Evet,” dedim çantaya uzanarak. “Hıhı.”

Ben dokunur dokunmaz çantayı bıraktı, ağırlığıyla neredeyse öne devriliyordum. Şişkin çantayı karıştırmaya başladım. Diğer şeylerin yanı sıra dört koca ders kitabı, üç klasör, üç defter ve edebiyat dersi için okumam gereken yıpranmış karton kapaklı iki kitap vardı. Okul sonrası bekleme alanı küçük bir çimenliğin kenarıydı ve benim hep fazlasıyla iyimser bir tavırla uğradığım, ailemden birinin sık sık varlığını hatırlayıp beni eve yürüme zahmetinden kurtaracağını umduğum bir yerdi. Bugün o kadar şanslı değildim. Çantayı ve çimenleri bırakıp boş park alanına gitmiştim.

Telsizden statik gürültüler. Karmakarışık sesler.

Başımı kaldırıp baktım.

Yukarıda, kalkmış yarık bir çene ve ince dudaklar, burun ve seyrek kirpikler, ışıltılı mavi gözlerin parıltısı. Polis şapka takmıştı. Saçlarını göremiyordum.

“Bir çağrı aldım,” dedi hâlâ bana bakarak. “Bu okula mı gidiyorsun?” Karganın biri alçaktan süzülüp gakladı, bize salça oldu.

“Evet,” dedim. Kalbim hızla çarpmaya başladı. “Evet.”

Başını bana doğru eğdi. “Yerde ne yapıyordun?”

“Ne?”

“İbadet falan mı ediyordun?”

Kalbim yeniden yavaşlamaya başladı. Sızladı. Beyinden yoksun değildim, iki gözüm ve haberleri okuma, bir mekânın havasını ve yüzümü parça parça inceleyen bu adamın ifadesini okuma becerim vardı. Öfkeyi tanıyordum ama korkuyla daha yakındık.

“Hayır,” dedim sessizce. “Sadece güneşleniyordum.”

Polis bunu yememiş gibiydi. Gözleri tekrar yüzümde, başımı saran örtüde dolaştı. “O şeyin içinde sıcaklamıyor musun?”

“Şu an sıcaklıyorum, evet.”

Neredeyse gülümseyecekti ama arkasını dönüp boş park alanına baktı. “Ailen nerede?”

“Bilmiyorum.”

Bir kaşı yukarı kalktı.

“Beni unuttular,” dedim.

İki kaşı da kalktı. “Unuttular mı?”

“Hep birileri gelir diye umuyorum,” diye açıkladım. “Gelmezlerse eve yürüyerek gidiyorum.”

Polis memuru uzunca bir süre baktı. Sonunda iç geçirdi.

“Peki.” Elinin tersini gökyüzüne çevirdi. “Peki, git hadi. Ama bir daha böyle bir şey yapma,” dedi sertçe. “Burası kamusal alan. Evinde ibadet et.”

Başımı iki yana salladım. “Ben aslında...” diye konuşmaya yeltendim. *Yapmıyordum*, diye haykırmak istedim. İbadet etmiyordum.

Ama çoktan uzaklaşmaya başlamıştı bile.

iki

Kemiklerimdeki yangının sönmesi tam olarak üç dakika sürdü.

Artan sessizlikte başımı kaldırdım. Biraz önce bembeyaz olan bulutlar kabarmış ve grileşmiş, usulca esen yel ürpertici bir rüzgâra dönüşmüştü. Sarhoş aralık günü, aşırılığın sınırına uzanan bir anilikle ayılmıştı ve ben bu sahneye, sahnenin o yanık kenarlarına kaşlarımı çattım. Hâlâ tepemde dönüp duran kargaya, tekdüze bir nakarat gibi tekrarlanan *gak gak*larına. Aniden uzaklarda bir yerde gök gürledi.

Polis memuru şimdi uzak bir anıya dönüşmüştü.

Ondan geriye kalanlar da ağır botları, dengesiz yürüyüşüyle solan ışığa doğru ilerliyordu; telsizine bir şeyler mırıldanırken gülümsemesini izledim. Bir şimşek gökyüzünü ikiye böldü. Elektrik verilmiş gibi sarsakça titredim.

Şemsiyem yoktu.

Elimi gömleğimin altına soktum, belime sıkıştırıp gövdeme iyice yapıştırdığım katlanmış gazeteyi çıkardım ve kolumun altına soktum. Hava bir fırtına vaadiyle ağırlaşmıştı, ağaçların arasından esen rüzgâr ürpertiyordu. Gazetenin yağmura karşı gerçekten işe yarayacağını düşünmüyordum ama elimde yalnızca o vardı.

Son zamanlarda elimde hep o oluyordu.

Evimin köşesinde bir gazete otomatu vardı ve birkaç ay önce

anlık bir hevesle *New York Times* almıştım. Gazete okuyan yetişkinler bende merak uyandırıyor, orada yer alan ve hayatımı, kimliğimi şekillendiren, arkadaşlarımla Ortadoğu'daki ailelerinin bombalanmasına neden olan makaleleri merak ediyordum. İki yıllık panik ve 11 Eylül sonrası yas döneminden sonra ülkemiz agresif bir politik eylemde karar kılmıştı: Irak'a savaş açmıştık.

Konunun ele alınışı acımasızdı.

Televizyon konuyla ilgili öfkeli, şiddetli yayınlar yapıyordu; benim nadiren kaldırayabildiğim türden yayınlar. Daha sakin, sessiz bir eylem olan gazete okumak bana daha çok uyuyordu. Daha da güzeli, boş zamanlarımı dolduruyordu.

Her gün cebime çeyreklikleri tıkıştırılmaya, okula giderken gazete almaya başladım. Bir buçuk kilometrelik yolu yürürken yazıları dikkatle okuyordum; hem bedenim hem de zihnim çalışıyor, tansiyonumu tehlikeli noktalara çıkarıyordu. İlk teneffüs geldiğinde hem iştahım kaçıyor hem de dikkatim dağılıyordu. Haberler kötü ediyordu beni, tiksiniyordum, içim pervasızca acıyla doluyor, zehrin içinde boş yere bir panzehir arıyordum. Şimdi bile başparmağım eski hikâyeler anlatan soluk mürekkeplerin üzerinde ağır ağır geziyor, bağımlılığımı gideriyordu.

Gökyüzüne baktım.

O tepedeki yalnız karga bana bakıp durmayı kesmeyecekti, varlığının ağırlığı ciğerlerimdeki havayı söküp alıyordu sanki. Kendimi hareket etmeye, giderken de zihnimdeki pencereyi sürgülemeye zorladım. Sessizlik, istenmeyen düşünceleri kollarını açıp kucaklıyordu sanki; düşüncelerim yerine gelip geçen arabaların seslerini, o metal gövdelerine çarpan keskin rüzgârı dinledim. Düşünmek istemediğim özellikle iki kişi vardı. Yaklaşan üniversite başvuruları, polis memuru ya da hâlâ yumruğumun içinde büzüşmüş olan gazeteyi de düşünmek istemiyordum ama...

Durdum, buruşmuş gazeteyi açtım, kenarlarını düzelttim.

Afgan Köylüleri, ABD Baskınında Ölen Dokuz Çocuğun Yasını Tutuyor

Telefonum çaldı.

Cebimden çıkarıp ekrandaki numaraya bakınca kalakaldım. Keskin bir his deldi içimi. Sonra da tıpkı geldiği gibi aniden geçip gitti. *Farklı numara*. Öyle bir rahatladım ki neredeyse kahkaha atacaktım; az önceki his, göğsümde donuk bir ağrıdan ibaretti artık. Sanki ciğerlerimin arasına gerçek çelik sokulmuş gibiydi.

Telefonu açtım.

“Alo?”

Sessizlik.

Nihayet bir ses duyuldu; cızırtıların arasından güçbela kurtulmuş yarım bir kelime. Ekranı, bitmek üzere olan şarjıma, tek çubuk çeken hatta baktım. Telefonu kaparken bir an korkudan sırtım karıncalanır gibi oldu.

Annemi düşündüm.

Kendini banyoya kilitlerse hıçkırıklarını duymayacağını zanneden iyimser annem benim.

Kafama dolgun bir yağmur damlası düştü.

Başımı kaldırıp baktım.

Babamı düşündüm; bir hastane yatağında sarılıp sarmalanmış, ölüm döşeğinde uzaklara bakan bir seksenlik adamı. Ablamı düşündüm.

İkinci yağmur damlası gözüme düştü.

Gökyüzü ani bir çatırtıyla yarıldı ve bir saniye boyunca –tufan kopmadan hemen önceki o anda– hiç kıpırdamadan durdum. Yolum ortasına yatıp sonsuza dek orada kalmayı düşündüm.

Ve sonra yağmur.

Birden yağmaya, yüzümü dövmeye, kıyafetlerimi sırlıslıkla etmeye, sırt çantamın katları arasında birikmeye başladı. Başımın üzerine tuttuğum gazete su içinde kalmadan önce ancak dört saniye dayandı. Alelacele kaldırıp bu sefer çantama tıktım. Sağanağın arasından gözlerimi kısıp baktım, sırtımdaki cehennem zebanisini düzelttim ve ince ceketime iyice sarındım.

Sonra da yürüdüm.

ÖNCEKİ SENE

I. KISIM

Kapım iki kez sertçe çalındı. İnleryerek battaniyeyi başımın üzerine çektim. Bütün gece fizik dersim için formülleri ezberlemeye uğraşmış, sonuç olarak da en fazla dört saat falan uyumuştum. Yataktan çıkma fikriyle bile ağlayasımı geliyordu.

Kapıya bir kez daha sertçe vuruldu.

“Çok erken,” dedim. Sesim battaniyenin altında boğuk çıkmıştı. “Git başımdan.”

Annemin, “Pasho,” dediğini duydum. *Kalk.*

“Nemikham,” diye seslendim. *İstemiyorum.*

“Pasho.”

“Aslında bugün okula gidebileceğimi sanmıyorum. Sanırım verem oldum.”

İtilen kapı halının üzerinde ilerlerken yumuşacık bir *tıss* sesi duydum ve kabuğunun içindeki bir notilus gibi içgüdüsel olarak kıvrıldım. Kaçınılmaz olanı –annemin beni tamamen yataktan dışarı sürüklemesini ya da en azından battaniyeyi söküp almasını– beklerken acıklı bir ses çıkardım.

Ama o üzerime oturdu.

Bu beklenmedik ağırlık karşısında neredeyse çılgık atacaktım. Cenin pozisyonunda kıvrılmışken birinin üzerine oturması çok acı vericiydi; iri kemiklerim beni her nasılsa daha da kırılğan

hâle getiriyordu. Kıvranıp durdum, anneme üzerimden kalkması için haykırdım ama o yalnızca güldü ve bacağıma çimdikledi.

Bağurdım.

“Goftam pasho.” *Kalk dedim.*

“Nasıl kalkayım?” diye sordum nevresimleri yüzümden çekerek. “Tüm kemiklerimi kırdın.”

“Ya?” Kaşlarını kaldırdı. “Bana mı diyorsun? Annen” –tüm bunları Farsça söyledi– “o kadar ağır ki tüm kemiklerini kırabilir, öyle mi? Bunu mu demek istiyorsun?”

“Evet.”

Gözleri kocaman açılırken keskin bir nefes aldı. “Ay, bache-yeh bad.” *Ah, seni kötü çocuk.* Sonra hafifçe zıplayıp kalçamın üzerine bütün ağırlığını verdi.

Boğuk bir çığlık attım. “Tamam, tamam kalkıyorum, kalkıyorum of Allah’ım...”

“Anne? Burada mısın?”

Ablamın sesini duyan annem hemen ayağa kalktı. Nevresimlerimi çırptı ve “İçerideyim!” dedi. Sonra bana dönüp gözlerini kıstı: “Pasho.”

“Pashoyorum, pashoyorum,” diye homurdandım.

Ayağa kalktım ve alışkanlıktan şimdiye kadar en az beş altı kez susturduğum alarına baktım. Saati görünce neredeyse kalp krizi geçirecektim. “Geç kalıyorum!”

“Man keh behet goftam,” dedi annem omuz silkerek. *Ben demiştim.*

“Sen bana hiçbir şey demedin.” Gözlerimi kocaman açarak ona döndüm. “Saatin kaç olduğunu hiç söylemedin.”

“Söyledim. Belki de verem yüzünden sağır olmuşsundur.”

“Vay be.” Yanından öfkeyle geçerken başımı iki yana salladım. “Müthiş.”

“Biliyorum, biliyorum, müğtişim,” dedi elini savurarak. Sonra tekrar Farsçaya geçti. “Bu arada, bugün seni okula götürmem. Dışçı randevum var. Benim yerime Shayda götürcek.”

“Hayır, götürmeyeceğim,” diye seslendi ablam. Yaklaştıkça

sesi yükseliyordu. Başını odama uzattı. "Hemen çıkmam gerek ama Shadi daha giyinmemiş bile."

"Hayır... Bekle..." Telaşla debelenmeye başladım. "Beş dakika giyiniyorum..."

"Hayır, giyinemezsin."

"Evet, giyinebilirim!" Çoktan ortak kullandığımız banyoya doğru koridor boyunca koşmaya başlamıştım, diş fırçama delirmiş gibi diş macunu sıkıyordum. "Sadece bekle, tamam mı? Sadece..."

"Hayatta olmaz. Senin yüzünden geç kalacağım."

"Shayda, senin derdin..."

"Yürüyorsun."

"Kırk beş dakika sürer!"

"O zaman Mehdi'ye söyle."

"Mehdi hâlâ uyuyor!"

"Biri benden mi bahsetti?"

Abimin merdivenlerden çıktığını duydum, sözcükleri her zamankinden çok yuvarlıyordu, belki de konuşurken bir şeyler yiyordu. Kalbim birden tekledi.

Diş macununu lavaboya tükürüp koridora koştum. "Birinin beni okula bırakması gerek," diye haykırdım. Diş macunu hâlâ yumruğumun arasındaydı. "Sen bırakır mısın?"

"Neyse, boş ver. Birden sağır oldum." Merdivenden geri indi.

"Of, Allah'ım ya! Bu ailedeki herkesin derdi ne?"

Babamın sesi yukarı ulaştı. "Man Raftam! Khodafez!" *Ben çıkıyorum! Görüşürüz!*

"Khodafez!" diye bağırdık dördümüz bir ağızdan.

Alt katın sahanlığında Mehdi'yi görmek umuduyla tırabzana koşarken ön kapının sertçe kapandığını duydum.

"Bekle," dedim. "Lütfen, lütfen..."

Mehdi başını kaldırıp bana baktı ve kendine has o etkileyici tebessümünü takındı. Hani şu şimdiden birkaç can yaktığından emin olduğum gülümseme. Ela gözleri sabah ışığında parlıyordu. "Kusura bakma," dedi. "Planlarım var."

“Sabahın yedi buçuğunda nasıl planın olabilir?”

“Kusura bakma,” dedi tekrar. İnce bedeni görüş alanımdan çıktı. “Yoğun bir gün.”

Annem omzuma hafifçe vurdu. “Mikhasti zoodtar pashi.”
Daha erken kalkabilirsin.

“Doğru dedin,” dedi Shayda sırt çantasını bir omzuna atarken. “Hoşça kalın.”

“Hayır!” Yeniden banyoya koşup ağzımı çalkaladım, yüzüme su çarptım. “Neredeyse hazırım! İki dakika daha!”

“Shadi, üzerinde pantolon bile yok.”

“Ne?” Kendime baktım. Üzerimde bol bir tişört vardı. Pantolon yoktu. “Bekle... Shayda...”

Ama çoktan merdivenden iniyordu.

“Manam bayad beram,” dedi annem. *Benim de çıkmam gerek.* Bana anlayışlı bir bakış attı. “Okuldan sonra seni alırım, tamam mı?”

Şaşkın bir el sallayışla bu teklifi kabul ettim ve tekrar odama koştum. Şimşek hızıyla bir kot ve uzun kollu bir bluz geçirdim üzerime. Çoraplarımı, tokamı, başörtümü ve fermuarı yarısına kadar açık sırt çantamı alırken neredeyse yere yuvarlanacaktım. Merdivenlerden çıkınca inerken Shayda’nın adını haykırdım.

“Bekle,” diye bağırdım. “Bekle, hazırım! Otuz saniye!”

Tek ayağımın üzerinde sekerek çorabımı giydim, ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Saçlarımı toplayıp eşarbımı Jackie O-ya da, bilirsiniz, İranlı kadınların çoğu- gibi bağladıktan sonra kapıdan dışarı fırladım. Shayda kaldırımında arabasının kilidini açıyordu ve annem de hâlâ garaj yolunda park hâlinde bulunan minivanına yerleşmişti. Ona el salladım. Soluk soluğa bağırdım.

“Başardım!”

Annem gülümsedi ve başparmaklarını havaya kaldırdı. Ben de ânında karşılık verdim. Ardından enerjik gülümsememle Shayda’ya döndüm. O ise yalnızca gözlerini devirip derin bir iç çekti ve külüstür Toyota Camry’sine giriş izni verdi.

Sevinçten havalara uçuyordum.

Hantal çantamı Shayda'nın arka koltuğuna fırlatmadan önce arabasını daha yeni çalıştıran anneme bir kez daha el salladım. Ablam sürücü koltuğunda hâlâ emniyet kemerini takmaya çalışıyor, eşyalarını düzenliyor, kahve kupasını bardaklığa yerleştiriyordu. Ben de bu süreyi yolcu tarafının kapısına yaslanarak nefesimi toparlamak ve zaferimin tadını çıkarmak için kullandım.

Donduğumu fark ettiğimde çok geçti.

Eylül sonlarıydı, sonbahar yeni başlıyordu ve yeni mevsime henüz alışamamıştım. Hava tutarsızdı, günlerin hem sıcak hem de soğuk kısımları oluyordu. Üst kata çıkıp ceketimi alarak Shayda'nın gazabını üzerime çekmeye değer mi emin değildim.

Ablam zihnimi okumuş gibiydi.

"Hey," diye bağırdı arabanın içinden. "Aklından bile geçirme. Eve dönecek olursan basar giderim."

Zihin okuma konusunda bir diğer uzman olan annem aniden minivanının frenine basarak camını indirdi.

"Bea," diye seslendi. *İşte.* "Yakala."

Annem bana doğru top hâline getirilmiş bir sweatshirt atarken ellerimi uzattım. Sweatshirtü yakaladım, şöyle bir baktım, havaya kaldırdım. Sıradan, siyah bir kapüşonluydu. Kafadan geçirdiğiniz türden. Ayırt edici tek özelliği canlı bir mavi olan ipleriydi.

"Kimin bu?" diye sordum.

Annem omuz silkti. "Mehdi'nindir herhalde," dedi Farsça. "Epeydir arabada."

"Epeydir mi?" Kaşlarımı çattım. "Epeydir derken?"

Annem yine omuz silkip güneş gözlüğünü taktı.

Pamuğu şüphayle kokladım ama uzun süredir arabada bırakılmış olamazdı çünkü hâlâ hoş bir kokusu vardı. Kolonya gibi bir koku. Tenimin farkındalıkla uğuldamasına neden olan bir koku.

Kaşlarımı daha da çattım.

Sweatshirtü başımın üzerinden geçirdim, annemin yolda gözden kaybolmasını izledim. Kapüşonlu yumuşak ve sıcaktı.

Bana da fazlasıyla büyük geliyordu ki bu iyi bir şeydi. Yine de tenime bu kadar yakınken o hafif, hoş koku birden bunalıcı geldi. Düşünceler zihnimde birbiriyle yarışmaya başladı. Beynim basit bir soruyu yanıtlamak için gereğinden fazla çalışıyordu.

Shayda kornaya bastı. Neredeyse kalp krizi geçirecektim.

“Hemen arabaya bin,” diye bağırdı. “Yoksa seni ezerim.”

ARALIK

2003

ÜÇ

Böyle yağmur yağdığında insanlar bana genellikle bilmiş bakışlar atar, parmaklarını dostane bir edayla silah yapar ve “Amma şanslısın, ha! Bu Einstein’a şemsiye bile gerekmez,” derler. Parmak-silah, parmak-silah, kaş kaldırma. Birileri bana böyle bir şey söylediğinde hep gülümserdim. Hani şu ağzın sımsıkı kapalı tutulduğu kitabına uygun gülümsemelerden biriyle. Bu varsayımı, başörtümün bir şekilde suya dayanıklı olduğu düşüncesini hiç anlamamıştım.

Öyle olmadığı açıkça görülüyordu.

Başörtümün kauçuktan olmadığı ortadaydı; sentetik kumaşla da alakası yoktu. İpekti ki bu bilinçli bir tercihti. Sadece hafifliğinden ya da dokusundan değil, biraz da gösteriş sevgim yüzündendi. İpek bütün gün saçlarımı okşuyor, eve döndüğümde onu pürüzsüz bir hâle getirip parlatmış oluyordu. Başörtümün bir fırtınaya dayanıklı olabileceğini düşünen biri gördüm mü şaşır kalıyordum ama şaşırtıcı derecede çok kişi bu mantığı yürütüyordu.

Keşke beni şimdi görselerdi.

Yağmur başörtümü su içinde bırakmış, tamamen kafama yapıştırmıştı. Boynumun kenarından yol yol sular akıyordu, saçlarım ağırlaşmış, sırlıklam olmuştu. Birkaç asi bukle dışarı taşmıştı, sert rüzgârlar o bukleleri gözüme çarpıp duruyordu.

Kaçak bukleleri yüzümden uzaklaştırmaya, kendimi toparlamaya çalışsam da tüm bu çabalar umuttan değil alışkanlıktan kaynaklanıyordu. Aptal değildim. Bugün, muhtemelen bir sonraki dersim bile başlamadan zatürreden öleceğimin farkındaydım.

Lise son sınıftaydım ama pazartesi ve çarşamba akşamları bölge üniversitesinde çok değişkenli kalkülüs dersleri alıyordum. AP dersleri* almakla aynı şeydi bu. Krediler saydırılabiliyor, not ortalamamı yükseltmeme yardımcı oluyordu.

Annemle babam bayılmıştı. Çoğu aile bayılırdı.

Ama anneler, çoğu Ortadoğulu anne baba gibi bunu *bekliyordu*. Benden lise son sınıf öğrencisi olarak çok değişkenli kalkülüs dersi almamı bekliyorlardı. Tıpkı doktor olmamı bekledikleri gibi. Ya da avukat. Doktora da kabul edilebilirdi ama çok daha az coşkuyla karşılanırdı.

Yeniden yukarı, tam ters yöne baktım.

Yağmur iyice hızlanmıştı ama bir sığınak bulacak zaman yoktu. Derse zamanında yetişmek istiyorsam yürümeye başlamalıydım. Okuldan sonra birilerinin beni almaya geleceğini umarak çok zaman harcamıştım ama engel olamamıştım işte; pazartesi ve çarşamba günleri daha umutlu oluyordum. Daha umutlu oluyordum çünkü eve arabayla gitmekten fazlasını bekliyordum; üniversiteye kadar olan dört kilometrelik yoldan kurtulmak istiyordum.

Dersi asmak çok cazip geliyordu.

Bu öyle yoğun bir histi ki sırtım ürperdi. İliklerime kadar ısınan bedenimin beni doğruca eve taşıdığını hayal ettim ve bu düşünceyle, bu mutluluk tehdidiyle kalbim tekledi. Arabalar yanımdan üzerime kirli sular sıçratarak geçip gitti ve daha da sendeleyerek sırlısklam olmuş kotumun ve ayakkabılarımın içinde ürperdim. Bir kavşağın ortasında dikilmiş, hülyalara dalmıştım. Sola dönmek yerine sağa dönmeyi hayal ettim. Sıcak bir çay ve

* Advanced Placement, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'da uygulanan, lise öğrencilerine üniversite seviyesinde dersler alma imkânı sunan bir program. -çn

kuru kıyafetler. Eve gitmek istiyordum, eve gidip bir saat boyunca, kanım kaynayana kadar duşta oturmak istiyordum.

Yapamazdım.

Dersi kaçıramazdım çünkü geçen ay zaten bir gün kaçırmıştım ve iki gün kaçırmak notumu düşürür, bu da ortalamamı etkilerdi. Hâliyle bu da annemi üzer ve hayatta kendime koyduğum en önemli kuralın –hiç yokmuşçasına kendi hâlinde bir çocuğa dönüşmek– yıkılmasına sebep olurdu. Hepsini annem içindi tabii ki. Babamla ilgili hislerim karmaşıktı ama annem... Annemin ağlamasını, hele de benim için ağlamasını hiç istemezdim. Son zamanlarda diğer herkes için yeterince ağlamıştı.

O an acaba pencereden dışarı baktı mı, kısacık bir an için de olsa en küçük çocuğunu, kalkülüs dersine yapacağım hac yolculuğunu düşündü mü diye merak ettim. Babamın düşünmeyeceğini biliyordum. Ya uyuyakalmıştı ya da bir duvara monte edilmiş bir televizyonda *Hawaii Five-0'* nun tekrar yayınlarından birini izliyordu. Ablam kesinlikle rahatını bozmadı, hiçbir şey için. Tanıdığım başka hiç kimse de beni almaya gelmezdi.

Geçen sene olsa annem gelirdi.

Geçen sene ders programımı bilirdi. Arar, kontrol eder, beni yağmurda bıraktığı için ablamı dayakla tehdit ederdi. Ama abimin ölümünden sonra annemin ruhu başkalaşmış, bedeni yeniden şekillenmişti. Bir zamanlar beni boğan o şiddetli keder dalgaları yavaş yavaş çekilmeye başlamıştı ama annem... Bir yıldan uzun bir süre geçtiği hâlde annem hâlâ kıyıya vuran duyguların aksine, acının o soğuk, saf sularında çırpınıyordu.

Dolayısıyla ben de bir hayaletmişim.

Bütün kişiliğimi önemsiz bir hadiseye dönüştürmeyi başarmıştım; o kadar önemsizdim ki annem artık nadiren soru soruyordu bana. Etrafta olduğum nadiren fark ediliyordu. Kendi kendime yardımcı olduğumu, ona alan tanıdığımı, endişelenmesi gereken çocuk sayısını bir azalttığımı düşünüyordum. Ortadan kaybolma eylemimin başarısına eşlik eden o keskin acıya aldırılmamamı sağlayan düsturlardı bunlar.

Yalnızca haklı olduğumu umuyordum.

Ani bir rüzgâr sokak boyunca kuvvetle eserek beni geri itti. Rüzgâra karşı başımı eğip enseme yağmura açmaktan başka seçeneğim yoktu. Tepemde bir ağaç titredi ve afallatıcı, buz gibi bir su akıntısı doğruca gömleğimden içeri girdi.

Yüksek bir ses çıkararak nefesimi tuttum.

Allah'ım lütfen, diye düşündüm, lütfen lütfen zatürreden ölmeme izin verme.

Çoraplarım sırlısklandı, dişlerim takırdıyordu, kenetlenmiş parmaklarım yavaş yavaş uyuşuyordu. Bir yaşam belirtisi aramak için cep telefonuma bakmaya karar verdim, bir iyilik istemek için arayabileceğim insanların kısa listesini aklımdan geçirdim. Ama o metal tuğlayı bulup cebimden çıkarmayı başardığımda ıslanmış ve bozulmuş olduğunu gördüm. Zatürreyi boş verin, muhtemelen elektrik akımıyla ölecektim. Geleceğim hiç bu kadar parlak görünmemişti.

Kendi esprime gülümsedim, dudaklarım deliliğe doğru kıvrıldı. Tam o sırada yanımdan geçen araba öyle hızlıydı ki beni baştan aşağı yıkadı. İşte o zaman durdum, durdum ve kendime baktım. Okula bu şekilde mümkün değil gidemezdim ama yine de gidecektim, daha büyük bir bilinç tarafından, hayatıma anlam veren bir saçmalık tarafından sürüklenecektim. Her şey bir anda o kadar gülünç geldi ki, bütün hayatım o kadar gülünçtü ki güldüm. Güldüm ve sonra da boğazıma kaçan bir parça suyla tılandım. Neyse. Neyse, yanılmıştım; ne zatürreden ne de elektrik akımından ölecektim. Azrail'i kapıma çağırarak olan boğulma olacaktı.

Bu kez gülmedim.

Hızla geçen araba aniden ve tamamen durdu. Orada, kaygan yolun ortasında. Park lambaları yandı, bembeyaz ve parlaktı. Araba, karar vermeden önce on beş saniye kadar öylece durdu. Tekerlekler gıcırdadı, araba boş sokakta geri geri geldi, hemen yanımda ürkütücü bir patinajla durdu.

Yine yanılmıştım.

Zatürre, elektrik akımı ya da boğulma değil, hayır. Bugün öldürülecektim.

Yeniden gökyüzüne baktım.

Allah'ım, diye düşündüm, son konuşmamızda kastettiğim bu değildi.

DÖRT

Hiç kımıldamadan durup bekledim. Camın açılmasını ve geleceğimin belirlenmesini bekledim. Kaderimi bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Saniyeler geçti. Önce birkaç saniye, sonra daha fazlası. Hiçbir şey olmadı. Gümüş rengi araba yanımda öylece duruyor, ağır ve parıltılı gövdesinden alacakaranlıkta damlalar süzülüyordu. Şoförünün bir şeyler yapmasını bekledim. Herhangi bir şey.

Hiçbir şey olmadı.

Hayal kırıklığımı bastıramadım. Kısacık bir an için merakım korkuma ağır bastı, ki şimdi de beklentiye tehlikeli derecede yakın bir şey gibi geliyordu. Babamın öleceğini sandığım günden beri hissettiğim heyecana en yakın şey bu çözüme yakın andı ve bir de artısı vardı: Araba sıcak görünüyordu. En azından ölümlüm sıcak olacak diye düşündüm. *Kuru*. Yabancıların arabalarına binmekle ilgili öğrendiğim ne varsa unutmaya hazırdım.

Ama çok uzun sürmüştü.

Yağmurun arasından gözlerimi kısarak baktım; durduğum yerden pek bir şey göremiyordum, yalnızca karartılmış camlar ve egzoz dumanı vardı. Kaldırımla araba arasında kısa bir mesafe vardı ve o mesafeyi aşmak, arabanın camını tıklatmak, bir açıklama talep etmek istiyordum. Tutuk, boğuk sesleri duyunca olduğum yerde durdum.

Konuşmuyorlardı, tartışıyorlardı.

Kaşlarımı çattım.

Sesler giderek yükseliyor, daha kaygılı bir hâl alıyordu. Bir hilal gibi yaklaştım arabaya; sırtım yağmura karşı iyice kavisli bir hâl almıştı, başım yolcu kapısına doğru eğikti. Bugün kademimden tam mânâsıyla emin olmamın hiçbir yolu yoktu ama gerçekten de öldürüleceksem bunu aşmak istiyordum. Kaldırımın kenarındaki suda üç adım attım, sırlıklam başörtümü düzelttim ve yabancı arabanın kararmış camına doğru el salladım. Gülmüşem bile olabilirim. İçimde gizliden gizliye titreşen umut, sürücünün katil değil de nazik ve merhametli biri olmasıydı. Benim boğulmak üzere olduğumu görüp yardım etmek isteyen biri.

Araba hızla uzaklaştı.

Hiçbir uyarı vermeden –yorgun motoru biraz fazla hızlı devirlenmişti– ve üzerime bir kez daha su sıçratarak uzaklaşıp gitti. Orada, kaldırımda üstümden sular süzülerek, tenim utançtan kızarak öylece durdum. Hiçbir anlam veremedim, bir katil tarafından değerlendirilip reddedilmiş olmama anlam veremedim. Hatta katil çift tarafından.

Kısacık bir an arabanın tanıdık geldiğini ve şoförün tanıdığım biri olabileceğini düşündüm. Bu düşünce beni teselli etmemişti ama insanın aklına takılan, insanın gerçekliğini yeterince irdeleyemediği bir düşünceydi. Başımı iki yana sallayarak donma hipotezini zihnimden attım. Gökyüzü griye dönüyordu ve gümüş Honda Civicler her yerdeydi; hiçbir şeyden emin olamazdım.

Islak ayaklarımdan önce birini, ardından diğerini kaldırdım.

Onca şey dururken aklıma Toys R Us reklam müziği takılmıştı. Adını bilmediğim alışveriş merkezleri ve benzin istasyonlarının yanından geçerken onu mırıldanıyordum. Bir parçam olana, gözlerimin ardında hayal kırıklarımın PowerPoint sunumu dönüp dururken onun ayrıştırılması imkânsız fon müziği hâline gelene kadar mırıldanıp durdum.

Nihayet okula vardığımda o Honda Civic'i tekrar gördüm.

Otoparka çekilmişti ve ana binaya doğru ilerlerken yanından geçtim. Yağmur durmuştu ama hava artık neredeyse kararmıştı ve ben de neredeyse ölüydüm. Şu an ancak dışlerimin takırda-masını durdurmaya yetecek kadar işliyordu beynim ama kam-püste ilerlerken kendimi o Honda Civic'e bakmaktan alamadım, boynum komik bir açıyla arabaya doğru dönmüştü. Arabaya daha yakından bakmaya çalıştım ama gökyüzü iyice alçalmıştı, neredeyse yere çökecekti. Herkes ve her şey griydi. Yapışkan si-sin içinde nereye gittiğimi bile göremeden ilerledim.

Metaforlar her yerdeydi.

Zonklayan başımı ya da tenimin mavileştiğini düşünmemeye çalıştım. Sisin içinde bile odaklanmaya çalıştım. Neler olduğunu şu an öncekinden de çok anlamak istiyordum. O arabayı kimin sürdüğünü ve şoförü gerçekten tanıyıp tanımadığımı öğrenmek istiyordum. Araba neden beni öldürmeden çekip gitti, anlamaya çalışıyordum. Göğsümde yükselen acaba takip mi ediliyorum paniğini bastırmaya çalışıyordum.

Sonra düştüm.

Okula doğru çıkan basamaklar vardı, daha önce binlerce kez çıktığım basamaklar ama bu gece onları görmedim, göremedim. Aksine o basamaklara takılıp düşerek tenimi çizip kemiklerimi sarstım ve kaygan ellerle kendimi toparlamaya çalıştım. Başım taşı sadece sıyırdığı için minnettardım ama dizimi epey sert vur-muştum ve kanadığını hissedebiliyordum.

Sırtımın, sırt çantamın üzerine döndüm, gözlerimi kapadım. Soğuk rüzgâr yüzümü yalıyor, ıslak kıyafetlerimin üzerinden beni donduruyordu. Kendimi gülmekten alamadım. Sessiz bir krizdi benimkisi; hani şu yalnızca dudaklardaki hafif kıvrım ve omuzların sarsılmasıyla belli olan türden. Acı bacağımdan yukarı doğru ilerledi, boynumda bile hissedebiliyordum acıyı. Kalk-

mak istemedim. Biri beni kaldırıp buradan uzaklaştırana kadar öylece yatmak istedim.

Annemi istiyordum.

Güzel Allah'ım, diye düşündüm, neden, neden, neden?

İç geçirerek gözlerimi açıp göğe baktım. Sonra herkülvari tek bir hamleyle doğruldum. Bu akşam derse gitmeyecektim. Ama eve de gitmeyecektim.

Bir süre durup hatalarımı düşünmeye karar verdim. Bugün pek çok açıdan hayal kırıklıklarıyla doluydu; her şeyi ortaya yarıp yirmi dört saatin tamamını çöpe atmayı ve yarın sıfırdan başlamayı bile düşündüm. Yağmurdan faydalanmam gerek, diye düşündüm, ıslanmış kıyafetlerimden faydalanmam gerek, diye düşündüm, sessizlikten, suskunluktan, huzur içinde günah işleme fırsatından yararlanmam gerek.